

SENTÈNCIA 2003-31 DE 1 DE JULIOL DE 2003

SANCCIÓ DUANERA.- Omissió de presentar les declaracions de sortida de mercaderia del dipòsit duaner – l'element objectiu i l'element subjectiu queden establerts.

Ponent : M.I. Sr. Bernard Plagnet

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- El Sr. I.M.F. va interposar recurs contra la resolució del Govern núm. 15133/2002 de data 10 d'abril de 2002, confirmant en alçada la decisió de la Ministra de Finances de 21 de novembre de 2001, per la qual se l'imposa una sanció de 13 095,99 Euros per la comissió d'una infracció de duana.

2.- En la sentència de 6 de febrer de 2003, el Tribunal de Batlles ha desestimat en tots els seus termes la demanda formulada pel Sr. I.M.F.

3.- En el seu recurs d'apel·lació de data 2 d'abril de 2003, el Sr. I.M.F. manifesta principalment que:

- les conductes sancionades en virtut de l'article 7 apartat 3 b) de la Llei contra el frau en matèria duanera han de constituir un frau, és a dir l'acció d'enganyar a algú per procurar-se un avantatge en detriment d'ell;

- el Sr. I.M.F. no ha volgut cometre mai cap acte fraudulent ni realitzar cap omissió d'actuació que porti a un resultat defraudador.

4.- En la seva contesta de data 28 d'abril de 2003, el MI. Govern manifesta principalment que: l'existència o no d'ànim defraudador no és un requisit necessari en la tipificació de la infracció. A la vista d'aquestes disposicions, la omissió de prestació de les declaracions de sortida de mercaderia del dipòsit duaner suposa que s'hagués deixat d'ingressar al Tresor Públic andorrà 1219,45 €. El fet que s'hagi regularitzat el pagament d'aquest deute duaner no desvirtua el fet que aquesta regularització es practica com a conseqüència d'una constatació de la Duana i la demanda d'aquesta.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- Competència

El Tribunal Superior, Sala Administrativa, és competent per a conèixer del recurs, en aplicació de l'article 39-3 de la Llei qualificada de la Justícia .

Segon .- En aquest litigi el punt essencial a resoldre es saber si s'exigeix una intenció fraudulenta o un dol perquè es cometi la infracció duanera.

Aquesta Sala ha jutjat varies vegades que el dret sancionador no es regeix pel principi de responsabilitat objectiva sinó que s'ajusta a la concepció subjectiva de la culpabilitat (Veure sentència nº 98-05 de 16 de gener de 1998).

Però la Sala precisa en la mateixa sentència, « per així, infraccions...poden imputar-se no solament a títol de dol sinó també per negligència ».

Cal per tant examinar, si queda establerta la “culpabilitat” en funció de les circumstàncies de fet de cada cas.

Tercer .- En aquest cas, no s’ha discutit que el Sr. I.M.F. ha omès presentar les declaracions de sortida de mercaderia del dipòsit duaner. Aquesta omissió constitueix una infracció en el sentit de l’article 7 de la Llei contra el frau en matèria duanera. Queda per tant constituït l’element material de la infracció.

Pel que fa a l’element subjectiu de la infracció, cal remarcar principalment els fets següents:

-el Sr. I.M.F. és titulat del dipòsit duaner des de l’any 1988: es tracta per tant d’un professional que no pot ignorar les obligacions duaneres;

-resulta de l’expedient que les omissions no han estat simplement puntuals, doncs han tingut un caràcter sistemàtic durant un període de temps bastant llarg (des del gener del 2000 fins a l’octubre del 2001), així com ho acrediten, d’altra banda, el nombre important de declaracions rectificatives que s’han hagut de subscriure (veure document 43).

-La inexperiència d’una assalariada, encara que s’hagués comprovat, hauria hagut de portar el Sr. I.M.F. a assegurar un seguiment particular, per verificar que les obligacions duaneres es complien correctament.

Resulta del conjunt d’aquests elements que l’element subjectiu de la infracció queda ben establert.

Per tant la sanció duanera està justificada.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s’ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer : Desestimar el recurs d’apel·lació presentat pel Sr. I.M.F.

Segon : Confirmar la sentència recorreguda i declarar que la resolució del Govern num. 15133/2002 de data 10 d’abril del 2002, ratificant la decisió de la Ministra de Finances de 21 de novembre de 2001, és ajustada a dret i als fins que legitimen l’activitat administrativa.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s’hagi complert el que disposa l’article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d’aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s’arxivin les actuacions del Tribunal.